

Bompengekamp eller valgkamp?

I godt over 100 år har parlamentarismen og reformismen forsøkt å avspore alle rettferdige proletære kamper. Faglig kamp, kamp mot krig, kvinnekamp og mange andre kamper har blitt kooptert av systemet ved at de er kanalisert inn i parlamentarismen.

De siste årene har kampen mot bompenger økt, og også denne har blitt trua av parlamentarisme.

Dette har skada disse kampene gang på gang. For det første er partiene som stiller til valg ikke proletariatets partier, og dermed mister proletariatet selv makta over disse kampene. Videre finnes det i den parlamentariske veien mye som setter begrensninger på kampen. Alt som kan vanskeliggjøre parlamentariske forhandlinger som økt militans blir begrensa. Militans blir "dårlig reklame" for bompengepolitikere og de fordømmer den dermed.

Valgkamp og parlamentarisk arbeid tar deretter opp svært mye tid og krefter i disse bevegelsene, og kampene kan aldri vinnes innenfor parlamentarismen.

Ingen sosialdemokratiske parti har oppnådd rettferdige vilkår for arbeiderklassen, selv ikke i de rikeste imperialistiske landa. De godene som finnes, som er vunnet av arbeiderklassens egen kamp, er også alltid trua av kommende kriser. Selv ikke svært upopulære kriger har blitt stoppa, selv med "fredspartiet" SV i regjering. Tross at alle politikere taler om likestilling og mange feminisme, så lever kvinneundertrykkinga videre.

Reformistene har avspora alle disse kampene med klassesamarbeid, noe som ikke tjener noen andre klasser en borgerskapet, og enkelte sjikt av småborgerskapet. Et eksempel er hovedavtalen i arbeidslivet, som setter store begrensningen på mulighetene til å bruke streik som et våpen.

Det stadig økende systemet av bompenger og bomringer rundt om i landet kveler arbeiderklassens økonomi, særlig de fattigste som er bosatt utenfor bysentrum og fortsatt er avhengig av bil. For å dra å få sin familie jobb, barnehage, skole og å gjøre ærend må man betale tusener og titusener i året. Bomavgiftene øker mens velferden trues fra svært mange andre hold. Et knippe kapitalister tjener seg rike og lever i luksus på dette systemet, gjennom bomselskaper og selskaper som selger tjenester til disse.

Det usosiale avgiftspresset bompengene representerer har ført til store protester i flere byer rundt om i landet, og har samla tusenvis av folk. Dessverre har også denne kampen blitt forsøkt lagt i grus av parlamentarisme. Partiet Folkeaksjonen Nei til mer bompenger (FNB) ble i 2014 stiftet i Stavanger og i 2018 registrert som parti til stortingsvalg. Partiet har stilt til valg i noen få kommuner med relativt bra resultat for et "småparti". Videre har FrP lenge vært mot bompenger og tidvis ganske uttalt, noe som dessverre har satt et ufortjent dårlig rykte på folk som er mot bompenger. Også partiet Rødt sier de er mot bompenger.

Likevel har det under både rødgrønne og blå regjeringer bare blitt verre og verre. Selv med FrP i regjering i flere år, har avgiftspresset økt. Heller ikke i Stavanger hvor FNB er med i den lokale rødgrønne koalisjonen har bompengene blitt stoppet. Reformistiske politikere unnskylder seg med at de må forhandle. Men faktum er at dette systemet aldri kan føre til rettferdighet. Det bygger på utbytting av proletariatet, og alle byrder skal til sist betales av vår klasse innenfor kapitalismen.

Kampen mot bompenger bør fortsette med full styrke. Folk har vist at dette er en viktig sak for proletariatet når de har samlet seg tusenvis i gatene over hele Norge. Og de har vist at de ikke har tålmodighet, når de tross fordømmelse fra FNB flere steder har sabotert bompengestasjonene. Reformismen fører ikke til noe annet en at kampen begraves uten å oppnå

sine mål.